

prima instanță: G.Lungu
instanța de apel: B.Bîrca, M.Ciugureanu, M.Moraru

dosarul nr. 2ra-2687/13

Î N C H E I E R E

25 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,

judecătorul

Judecătorii

Svetlana Novac

Tatiana Vieru, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Lungu Veaceslav, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lungu Veaceslav către Petrașco Liuba privind apărarea onoarei și demnității, repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 prin care s-a admis apelul declarat de Lungu Veaceslav și s-a casat în parte hotărîrea Judecătoriei Ialoveni din 20 decembrie 2012 și,

împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 prin care s-a respins cererea lui Lungu Veaceslav și a reprezentantului acestuia Carmanschi Vitalie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) ale Legii privind libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010,

c o n s t a t ă

La 27 aprilie 2012 Lungu Veaceslav s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Petrașco Liuba privind apărarea onoarei și demnității, repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, fiind consilier local, la 15.03.2012 pîrîta Petrașco Liuba la o adunare a cetățenilor care a avut loc în satul Mileștii Mici r-ul Ialoveni, în public la defăimat prin următoarele declarații: „d-ul Gologan l-a făcut președinte pe V.Lungu..., că la Banca de Economii nu se dă bon de încasare pentru că d-ul președinte a venit aici și a spus că nu are nevoie să vă dea bonuri de achitare a băncii, că stă rînd, se ocupă mult timp și nu are voie să vă dea așa bon..., D-lui a dat ordin să nu se teacă ordinul prin calculator...”.

Susține reclamantul că aceste declarații nu corespund adevărului și necesită a fi dezmințite, deoarece nu au vreun temei la baza lor și nu au fost dovedite de către pîrît că corespund realității.

Solicită, recunoașterea informației nominalizate răspîndită de Petrașco Liuba la Consiliul local din 15.03.2012 ca fiind necorespunzătoare realității și în același timp de natură să-i lezeze onoarea, demnitatea și reputația profesională; obligarea pîrteii să dezmință aceste afirmații la ședința Consiliului local, cît și încasarea prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei.

Ulterior, prin cererea de modificare a cerințelor reclamantul a solicitat încasarea prejudiciului moral în mărime de 3000 lei.

Prin hotărîrea Judecătorei Ialoveni din 20 decembrie 2012 cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată, s-a încasat de la Lungu Veaceslav taxa de stat neachitată în sumă de 3000 lei.

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond, Lungu Veaceslav a contestat-o cu apel.

Concomitent cu cererea de apel, Lungu Veaceslav și reprezentantul său Carmanschi Vitalie au depus o cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, solicitînd instanței de a propune Curții Supreme de Justiție să sesizeze Curtea Constituțională pentru verificarea constituționalității prevederilor art. 19 alin. (2) ale Legii privind libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 s-a respins cererea lui Lungu Veaceslav și a reprezentantului acestuia Carmanschi Vitalie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) ale Legii pentru libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2013 s-a admis apelul declarat de Lungu Veaceslav și s-a casat hotărîrea Judecătorei Ialoveni din 20 decembrie 2012 în partea încasării taxei de stat neachitate în sumă de 300 lei, cu menținerea în rest a hotărîrii contestate.

La 04 iunie 2013 Lungu Veaceslav a declarat recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea dispozițiilor judecătorești, emiterea unei noi încheieri prin care să fie admisă cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, suspendarea procesului și sesizarea Curții Constituționale pentru verificarea constituționalității prevederilor art. 19 alin. (2) ale Legii privind libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, și emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În susținerea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, pe care o consideră nefondată și ilegală, fiind emisă cu interpretarea eronată a normelor de drept material guvernate de raportul juridic litigios.

În acest sens invocă recurentul că atît prima instanță, cît și instanța de apel au pus la baza respingerii acțiunii prioritatea dreptului intimatei la libertatea de exprimare. Astfel, consideră că instanțele de judecată nu au ținut cont și au interpretat greșit prevederile art. 32 din Constituție, normă ce stipulează expres interzicerea prejudicierii onoarei, demnității sau dreptului altei persoane la viziune proprie prin libertatea exprimării.

De asemenea indică că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat prevederile art. 9 alin. (4) din Legea privind libertatea de exprimare, ce se referă la admisibilitatea criticării persoanelor publice, deoarece consideră că această normă admite o critică adusă persoanelor publice, însă nu admite o defăimare a acestora.

Mai indică recurentul că instanța de apel neîntemeiat a respins cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) ale Legii privind libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, deoarece susține că prevederile acestui articol aduc inginerență dreptului la respectarea vieții private și de familie, precum și dreptului la un proces echitabil, motiv pentru care a și fost forțat să micșoreze cuantumul pretențiilor morale lipsindu-se practic fără voia sa de un remediu efectiv din partea justiției.

Verificînd legalitatea hotărîrii contestate prin prizma temeiurilor invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Lungu Veaceslav urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Consecvent art. 432 prevede exhaustiv temeiurile de declarare a cererii de recurs. Respectiv, invocarea altor încălcări ale normelor procedurale, a altor norme de drept material, aprecierea incorectă a circumstanțelor de fapt în susținerea recursului, pornind de la specificul acestei faze a procesului, nu poate avea loc.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Lungu Veaceslav este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material ce guvernează raportul juridic litigios, și apreciind probele administrate în conformitate cu prevederile art.130 CPC, a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată.

Argumentele recursului declarat nu pot constitui temei de admitere a acestora, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia ei în fapt.

Instanța de recurs menționează și faptul că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, deasemenea recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

Astfel, reieșind din considerentele menționate și având în vedere faptul că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și apreciat corect probele prezentate, a aplicat corect normele de drept material și procesual, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Lungu Veaceslav ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Lungu Veaceslav se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi